

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: L.V. , narozená dne ...
státní příslušnost Běloruská republika
bytem ...

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2019, č. j. MV-37242-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 12. 2018, č. j. OAM-17443-67/ZM-2015, jímž byla podle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta její žádost o prodloužení zaměstnanecké karty na území ČR, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že nesouhlasí s tvrzením žalované, že doba řízení delší než 3 roky oproti zákonným 14 dnům podle § 169t odst. 4 zákona o pobytu cizinců nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, resp. celého řízení. Na dané věci nemůže nic změnit ani citace rozsudku Městského soudu v Praze, který v projednávané věci vůbec nerozhoduje, a jeho rozhodnutí v jiných věcech nejsou pro žalobkyni nijak závazná. Navíc žalobkyně považovala tento názor soudu za naprosto chybný, neboť jednoznačně legalizuje nezákonný postup státní správy a zcela tak popírá smysl a samotnou existenci lhůt, které jsou pro daná řízení stanoveny. Dále žalobkyně uvedla, že ze samotného napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že prvoinstanční orgán postupoval v průběhu řízení nezákonně a zcela ignoroval své povinnosti v objasňování skutkového stavu a navíc nedodržel zákonné lhůty pro vydání svého rozhodnutí. Žalobkyně měla vše v pořádku a nedopustila se žádného protiprávního jednání.
3. Žalobkyně rovněž nemohla požádat o změnu zaměstnavatele, neboť jí vinou správního orgánu nebyla vydána zaměstnanecká karta. Správní orgán místo své aktivní činnosti (např. dotaz na ČSSZ) nedělal nic a neustále, vždy po roce, vyzýval žalobkyni k novému dokládání dokumentů, jež byly doloženy řádně již při podání žádosti. Neexistoval jediný důvod na straně správního orgánu, který by odůvodňoval požadování aktuálních informací, jež se staly neaktuálními nezákonným postupem správního orgánu. Pokud by správní orgán rozhodl sám v zákonem stanovených lhůtách, k situaci popsané v rozhodnutí by nikdy nedošlo. Vinu tedy nese jednoznačně správní orgán, který svým absolutně nezákonným postupem vytvořil pro žalobkyni takřka neřešitelnou situaci. Ignoraci zákonných lhůt a obtěžování žalobkyně neustálými výzvami k dokládání téhož, lze dle názoru žalobkyně považovat za postup v rozporu s čl. 4 Základní listiny práv a svobod ČR.
4. Dále byla žalobkyně přesvědčena, že nebyl v jejím případě naplněn účel pro tvrzení správního orgánu o existenci „*závažné překážky pobytu na území*“, neboť ke dni podání žádosti, tj. ke dni posuzování skutečností rozhodných pro posouzení žádosti, žádnou překážku neměla. Správní orgán nemůže svým vlastním nezákonným postupem (nečinností) vyvolávat existenční ohrožení žalobkyně a omezovat ji nad rámec přijatelnosti v životě na území ČR. Nečinnost správního orgánu měla značně ohrožující vliv na sociální situaci žalobkyně.
5. Podle žalobkyně z napadeného rozhodnutí vyplývá naprostá ignorace jejích rodinných vztahů, zejména za situace, kdy daný stav sám správní orgán zavinil. Omlouvání prvoinstančního orgánu žalovanou a schvalování jeho názoru na to, že bez jakéhokoli rozumného odůvodnění, konstatuje, že oddělení matky od dvou nezletilých dětí, je naprosto v pořádku, je absolutně nepřijatelné. Výše uvedené je opět znak naprosté

neprofesionality správních orgánů obou stupňů, které nehodlají nést zodpovědnost za své hrubě nedbalé jednání a s klidným svědomím a naprostou lhostejností rozdělí rodinu, na základě nepodstatné chyby účastníka, která nemá žádný dopad na ČR ani na její obyvatele. Ze strany správního orgánu jde o bezduché, nemorální a asociální jednání, mající původ v nečinnosti a neprofesionalitě samotného správního orgánu. Nadto právě rodinné vztahy a péče o nezletilé děti, je jedním z důvodů pro setrvání žalobkyně na území ČR za účelem zaměstnání. Žalobkyně konstatovala, že nechuť správního orgánu vyhovět žádosti a využít zákonných možností v její prospěch je v naprostém nepoměru se snahou správního orgánu zbavit se jakékoliv odpovědnosti za nezákonný postup a hledání judikatury k obhájení vlastního postoje. A to i za cenu, že judikatura není vůbec pro danou věc relevantní. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně se chová na území ČR řádně, platí daně a další povinné platby, řádně podala žádost se všemi doklady, jež zákon vyžaduje, a tedy není jediný důvod nevyhovět její žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Výše uvedené okolnosti nemůžou být překážkou pro prodloužení zaměstnanecké karty.

6. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná nejprve stručně shrnula průběh správního řízení a poté k námitce, že správní orgán I. stupně nedodržel lhůtu pro vydání zaměstnanecké karty, uvedla, že je pravdou, že lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců byla překročena, nicméně s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2018, č. j. 45 A 51/2017 – 58, zdůvodnění žalobkyně odmítla. Žalovaná dále upozornila, že žalobkyně mohla v průběhu řízení využít institutu opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, nicméně žalobkyně této možnosti nevyužila.
8. K námitce žalobkyně, že není v právu tak znalá, aby si stěžovala na naprostou nečinnost správního orgánu, žalovaná konstatovala, že neznalostí právních předpisů se žalobkyně vystavuje riziku porušení či nedodržení pravidel z nich plynoucích. V této souvislosti poukázala na rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 5A 298/2010-48, ve kterém mimo jiné uvedl, že *„platí obecná právní zásada ignoratia legis neminem excusat, tzn. neznalost zákona, neomlouvá. Cizinec musí sám dbát na to, aby znal právní předpisy České republiky a aby je také dodržoval. (...) Cizinec by se měl ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého pobytu, měl by znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince.“*
9. K námitce ohledně přiměřenosti dopadu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Podle názoru žalované tato skutečnost v posuzovaném případě nenastala. Žalovaná měla za to, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výrok rozhodnutí a dále konstatovala, že stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s § 3 správního řádu, a že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení ve lhůtě jim k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřili svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu vyplývá ve vztahu relevantnímu pro soudní přezkum, že žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty byla zamítnuta, protože žalobkyně od 1. 12. 2017 do doby vydání prvostupňového rozhodnutí vykonávala na území České republiky nelegální práci (pracovala u společnosti PRAGIS stav s.r.o., přestože zaměstnanecká karta byla žalobkyni vydána pro výkon práce u společnosti ŠARCHAN KOM-družstvo), což lze podřadit pod pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Prvoinstanční orgán zajistil zprávu od příslušného orgánu správy sociálního zabezpečení, z níž vyplynulo, že žalobkyně byla přihlášena k platbám pojistného od 19. 6. 2014 do 13. 10. 2017 u ŠARCHAN KOM-družstvo a od 1. 12. 2017 až do 11. 7. 2018 u PRAGIS stav s. r. o. Fakt, že je žalobkyně zaměstnána u PRAGIS stav s. r. o. od 1. 12. 2017, potvrdila i firma PRAGIS stav s. r. o. v prohlášení ze dne 20. 9. 2018. Žalobkyně nevyužila možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
15. Prvoinstančním rozhodnutím, jehož se týkalo napadené rozhodnutí, byla tedy žádost žalobkyně zamítnuta a platnost její zaměstnanecké karty nebyla prodloužena s odkazem na § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobkyně na území spočívající v nelegální práci žalobkyně v rozporu s vydaným pracovním povolením, a to pro PRAGIS stav s. r. o. od 1. 12. 2017 dosud.
16. V odvolání žalobkyně namítla nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí, absenci protiprávního jednání žalobkyně, nemožnost žádat o změnu zaměstnavatele z důvodu absence zaměstnanecké karty, absenci překážky pobytu k rozhodnému dni podání žádosti a neprofesionalitu oddělení žalobkyně od dvou nezletilých dětí.
17. Soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy. Podle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zamítne žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

18. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, obsahuje shrnutí všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Žalovaná se vypořádala srozumitelně a přezkoumatelně i se všemi odvolacími námitkami žalobkyně.
19. Žalobkyně v žalobě v první řadě namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože doba správního řízení předcházejícího vydání napadenému rozhodnutí přesáhla tři roky a správní orgány tedy nedodržely zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí.
20. Tato námitka je nedůvodná, protože překročení zákonem stanovených lhůt pro vydání rozhodnutí o žádosti, na které žalobkyně poukazuje, nemůže mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Proti nečinnosti správního orgánu se mohla žalobkyně bránit prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu) a po marném vyčerpání tohoto prostředku ochrany též žalobou na ochranu proti nečinnosti u správního soudu. Pokud tak neučinila, je její argumentace nedodržením lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci samé nutně lichá. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, čj. 6 A 171/2002-41, *„namítané průtahy v řízení nemají navíc relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, přičemž procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu – pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“* I v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012 – 41, dospěl kasační soud k závěru, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými a jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. července 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 – 26, dále vyplývá, že vada spočívající i ve zcela nepřiměřené délce správního řízení *„[...] však nemohla nijak ovlivnit zákonnost rozhodnutí o věci samé“*. Námitka týkající se nepřiměřené délky správního řízení vedeného s žalobkyní je tak nedůvodná, protože judikatura správních soudů v souladu s platnou právní úpravou dlouhodobě a konstantně judikuje, že nepřiměřená délka řízení nemůže mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Totéž platí i o námitce žalobkyně, že byla správními orgány opakovaně vyzývána k předložení aktuálních dokladů, když se jedná skutečnost, která se mívá důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně a na zákonnost vydaného rozhodnutí vliv mít nemůže.
21. Pokud žalobkyně namítala, že nemohla žádat o změnu zaměstnavatele, protože jí vinou správního orgánu nebyla vydána zaměstnanecká karta, pak jde o námitku nedůvodnou, protože předmětem řízení bylo žádané prodloužení platnosti zaměstnanecké karty pro původního zaměstnavatele ŠARCHAN KOM-družstvo. Předmět řízení určila svou žádostí žalobkyně a byla taktéž jediná, kdo předmětem řízení mohl disponovat. Žalobkyně nesporně zaměstnavatele změnila, ale změnu zaměstnavatele podle § 42g zákona o pobytu cizinců správním orgánům neoznámila, ani o souhlas se změnou zaměstnavatele nepožádala. Proto napadené rozhodnutí nemůže trpět nezákonností z tvrzeného důvodu, že *„žalobkyně nebyla oprávněna žádat o změnu zaměstnavatele z důvodu nevydání zaměstnanecké karty“*.
22. Námitka žalobkyně, že správní orgány neměly zjišťovat aktuální stav, je v rozporu se zásadou vyplývající z § 96 odst. 2 a § 82 odst. 4 správního řádu. Jde o právní závěr potvrzený ustálenou judikaturou – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4.

2011, čj. 1 As 24/2011-79, podle něhož *“Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení.”* Tentýž závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. ledna 2019, č. j. 9 As 362/2018 – 37, podle něhož *„Na rozdíl od s. ř. s. sice zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, neobsahuje konkrétní ustanovení, jež by zakotvovalo zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Tato zásada z něj však vyplývá implicitně, např. z § 96 odst. 2 nebo § 82 odst. 4.“*

23. Další žalobní námitkou bylo, že žalobkyně žádnou závažnou překážku pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ke dni podání žádosti nenaplnila, když rozhodný pro posouzení žádosti je právě stav ke dni podání žádosti.
24. Ani tato námitka není důvodná. Jak je vyloženo výše, rozhodný není stav ke dni podání žádosti, ale stav ke dni vydání rozhodnutí správním orgánem. Namítala-li tedy žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné proto, že důvody podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců u žalobkyně nastaly až v průběhu správního řízení, jehož délku žalobkyně nezavinila, jde o námitku lichou. Klíčové totiž bylo, že důvod pro zamítnutí žádosti byl dán ke dni rozhodnutí správního orgánu, aniž bylo právně významné, zda při vydání rozhodnutí správní orgán dodržel pořádkovou lhůtu k vydání rozhodnutí.
25. Žalobkyně konečně v žalobě namítla, že nemorální a asociální napadené rozhodnutí povede k oddělení žalobkyně od jejích dvou nezletilých dětí ve věku 4 a 10 let, a to bez jakéhokoli rozumného odůvodnění, na základě nepodstatné chyby žalobkyně, která nemá žádný dopad na ČR ani její obyvatele, s tím, že důvodem pobytu žalobkyně na území za účelem zaměstnání je právě péče o děti a rodinné vztahy.
26. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
27. Při úvaze o přiměřenosti rozhodnutí vyšel prvoinstanční orgán podle odůvodnění svého rozhodnutí z veřejného zájmu na zamezení nelegální práce a na dodržování právních předpisů, když žalobkyně má ve vlasti oba rodiče, sestru a bratra, hovoří rusky a je v produktivním věku. Na území žijí dvě nezletilé děti žalobkyně a o děti může v případě vycestování žalobkyně pečovat její druh, otec dětí, a žadatelka může svůj pobyt na území řešit jiným pobytovým oprávněním.
28. Žalovaná tyto úvahy doplnila v napadeném rozhodnutí o to, že vzhledem k dlouhodobému výkonu nelegální práce žalobkyně není dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nepřiměřený.
29. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 34, z něhož vyplývá, že *„(...) správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48, Sb. NSS č. 2412/2011)“* (...) Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv

ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).“

30. Pokud jde o míru vypořádání se s dopady rozhodnutí do sféry žaloby, v rozsudku ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 1 Azs 259/2018 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud cizinec pouze tvrdí existenci rodinného příslušníka na území ČR, aniž jakkoli individualizuje svůj vztah k němu, může se správní orgán s tímto tvrzením cizince vypořádat s mírou odpovídající kvalitě a konkrétnosti takové námitky cizince.
31. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 36, vyplývá, že je na účastníkovi řízení, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 - 63, v němž uvedl: „Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.“
32. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2018, č. j. 9 Azs 401/2018 - 39, je uvedeno, že „Správní orgány ke dni svého rozhodování vycházely ze zjištěného skutkového stavu, ze kterého nevyplývalo, že by děti žalobkyně zůstaly na území České republiky bezprizorní. Jednak má žalobkyně další zákonné možnosti legalizace svého pobytu, konkrétně jde o žádost o přechodný pobyt, neboť její syn má občanství České republiky, což správní orgán uvádí na straně 4 svého rozhodnutí, jednak řízení o správním vyhoštění manžela žalobkyně není pravomocně ukončeno, a proto nelze předjímat jeho výsledek i s ohledem na to, že manžel se stará o obě děti, které mají v České republice vytvořené určité zázemí a sociální vazby, byť je otcem pouze dcery. V hypotetickém případě, že by jak žalobkyně, tak její manžel skutečně byli povinni území České republiky opustit, o syna žalobkyně L.T. by měl vedle žalobkyně povinnost se postarat J.N., neboť na základě zápisu v rodném listě je zapsán jako otec a kterému je tato skutečnost na základě jeho výpovědi známa. Zároveň žalobkyni není rozhodnutím stěžovatelky další pobyt v České republice zakázán, jako by tomu mohlo být v případě jejího manžela, a proto nic nebrání styku nezletilého L.T. s jeho rodiči v České republice. Pokud by se L.T. rozhodl následovat svoji matku do Vietnamu, není ze správního spisu patrná žádná překážka bránící jeho dobrovolnému vycestování z České republiky s tím, že jeho otcí v pravidelných osobních kontaktech také nic nebrání, byť vyřizování pobytového oprávnění pro L.T. ve Vietnamu může být u vietnamských správních orgánů administrativně komplikované. Ve vztahu k nezletilé P.L.K.H. by pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči ve Vietnamu byly bez jakýchkoliv komplikací, neboť jsou všichni příslušníky Vietnamské socialistické republiky, tedy země jejich původu. Pokud by nezletilá dcera měla nebo chtěla zůstat na území České republiky z titulu svého oprávnění k trvalému pobytu bez matky, která by do Vietnamu byla nucena odcestovat na základě výjezdního příkazu, mohla by být posuzována otázka, zda by byly zajištěny pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, jak je garantováno čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ve vztahu k matce by pravidelné osobní kontakty být ohroženy neměly, neboť je třeba předeslat, že si může požádat o přechodný pobyt a v případě jeho kladného vyřízení opětovně legálně pobývat na území České republiky. Pokud by přesto musela území České republiky opustit například z důvodu, že žádost o přechodný pobyt nepodala nebo tato žádost nebude úspěšná, nic dceři v pravidelných osobních

kontaktech s matkou ve Vietnamu nebrání. Pravidelné osobní kontakty s otcem jsou v současné době zajištěny sdílením společné domácnosti všech členů, přičemž ani u otce nelze mít za to, že bude muset tuto společnou domácnost opustit, protože řízení o správním vyhoštění není ukončeno a jeho výsledek nelze předjímat. Pokud by skutečně byl povinen území České republiky opustit, opět nic nebrání pravidelným osobním kontaktům s jeho dcerou v zemi původu. Pokud by žalobkyně se svojí rodinou chtěla nadále sdílet společnou domácnost tak, aby byla bezpečně zachována garantovaná práva jejích dětí na péči rodičů, a v důsledku ztráty jejího trvalého pobytu, který by se nepodařilo nahradit jiným pobytovým oprávněním, a vyhoštění jejího manžela, které může nastat, potom je možností společný život ve Vietnamu s tím, že synovi žalobkyně by bylo potřeba v zemi jejího původu zařídit u tamních správních orgánů pobytový status, což ovšem nemůže být překážkou tomu, aby jí samotné byl na základě zákonem předvídaného důvodu zrušen trvalý pobyt. Vlastní závažnou trestnou činností se žalobkyně dostala do této obtížné situace, přičemž za toto jednání nese veškerou odpovědnost, která částečně dopadá i na její děti. Jde o to, aby tento dopad do jejího rodinného a soukromého života nebyl nepřiměřený vůči ní, manželovi a jejím dětem, což nebylo s ohledem na výše uvedené prokázáno (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 32).“

33. Popsané posouzení přiměřenosti rozhodnutí správními orgány obou stupňů považuje soud za dostatečné s tím, že nedošlo k překročení zákonných mezí správního uvážení ani jeho zneužití, a to především z důvodu absence konkrétních námitek žalobkyně vyvracející závěry správních orgánů. Žalobkyně byla seznámena s posouzením přiměřenosti rozhodnutí v prvoinstančním rozhodnutí a proti těmto závěrům nijak konkrétně nebrojila, toliko obecně uváděla, že bylo rozhodnuto bez rozumného odůvodnění a že důvodem zamítavého rozhodnutí byla nepodstatná chyba žalobkyně bez dopadu na ČR a její obyvatele. Soud k tomu uvádí, že správní orgány svá rozhodnutí v otázce přiměřenosti odůvodnily podrobně, logicky a srozumitelně. Námitka absence rozumného odůvodnění tedy není důvodná. Pokud jde o důvod zamítnutí žádosti, z obsahu odvolání i žaloby je zjevné, že žalobkyně sebereflexí nedospěla k závěru, že zjištěný a žalobkyní nezpochybněný dlouhodobý výkon nelegální práce je závažným protiprávním jednáním, když ho sama označuje za „nepodstatnou chybu“. Žalobkyně v řízení netvrdila skutečnosti, které brání vydání rozhodnutí, jen obecně uváděla své oddělení od dětí, a to v situaci, kdy správní orgány vysvětlily, jak může být rodinná situace uspořádána. V případě pasivity žalobkyně, která nevyvracela závěr správních orgánů, že její děti nezůstanou na území bezprizorní, že o ně může pečovat jejich otec, nebo že žalobkyně může řešit své pobytové oprávnění jinou cestou, je závěr o tom, že poměření váhy závažného protiprávního jednání žalobkyně spočívající v dlouhodobém výkonu nelegální práce a váhy jejího zájmu na pokračování rodinného života na území, podle soudu správný. Napadeným rozhodnutím není žalobkyni další pobyt v České republice zakázán s tím, že není vyloučena ani možnost naplňovat rodinný život ve vlasti, jejíž občanství mají děti i jejich otec spolu s žalobkyní. Soud dodává, že to byla žalobkyně, kdo se výkonem nelegální práce dostal do této obtížné situace, přičemž za toto své jednání nese odpovědnost, která částečně dopadne i na její děti. Avšak dopad do jejich rodinného a soukromého života se vzhledem k absenci jakýchkoli konkrétních skutkových tvrzení žalobkyně soudy ve shodě se správními orgány nejeví jako nepřiměřený. Soud proto v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, a proto považuje i tuto žalobní námitku za nedůvodnou.
34. Soud shrnuje, že žádná z žalobních námitek žalobkyně nebyla důvodná. Vzhledem k tomu soud žalobu žalobkyně podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

VI.

Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 15. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu